



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

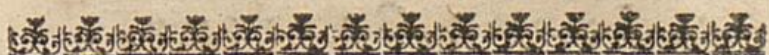
Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Index Capitem et Paragraphorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433



I N D E X
C A P I T U M
E T
P A R A G R A P H O R U M.

C A P U T P R I M U M.

Utrum sit de fide omnibus peccatoribus à Deo offerri gratiam verae pœnitentiæ, ita quidem ut requirenda non sit, sed illi ultro oblata dumtaxat consentiendum? Pag. 1

- §. 1. Probatur ex precibus Ecclesiæ, pœnitentiæ gratiam non sic omnibus adesse. 5
- §. 2. Dum Pœnitentiæ gratia debite consideratur, satis patet quod non omnibus detur ad sensum Authoris Appendicis. 7
- §. 3. Deus iis quibus aufert cor lapideum, & donat carneum, impertit gratiam Contritionis. 9

C A P U T I I.

Vtrum Scripturæ quas profert Appendix, isti fidei probande sufficiant? 12

- §. 1. Quo sensu Dominus Deus stet ad ostium cordis pulsans? 14
- §. 2. Sunt quibus cor pulsatur exterius, quibus tamen deest interiùs gratia conversionis ab Auctore Appendicis descripta. 15
- §. 3. Aliis Scripturæ locis abutitur ad stabiliendam dictam Gratiam. 16
- §. 4. Perperam allegatur locus Scripturæ ut dicta gratia R 4

utraque
vitate ex-
nignitate

INDEX

INDEX CAPITUM

- ria proleitur omnibus adesse in vita & aliquibus deesse in extremis. 19
- §. 5. Frustra huc allegantur loca quaedam ex Evangelio. 20
- §. 6. Cæteris paribus, Deus gratias suas liberalius distribuit peccatoribus Ecclesie compagi adherentibus, quàm inde abscedentibus. Sed nihil hinc sequitur pro ante dicta Gratia, ab hoc Auctore asserta. 22

CAPUT III.

An Deus gratiam verae pœnitentiæ cuilibet peccatori semper offerat in vita, & sepe neget in extremis?

Item an cum hoc benè consistat, quod si eam aliquando negaret in vita, hortaretur ad impossibile? 24

§. 1. Non solis iis qui ad vitæ terminum appropinquant, denegatur gratia ab Authore Appendicis asserta. 25

§. 2. Hic gratia defectus non Deo, sed homini est imputandus. 26

§. 3. Quo sensu dici possit, Deus gratiam suam omnibus offerre? 28

§. 4. Generalis ista gratiæ oblatio quæ juxta hunc sensum admitti potest, peccatoribus nil prodest nisi Deus speciali beneficio ea auferat quibus ipsi ex se semper sunt gratiæ indigni & impedimento. 29

§. 5. Etsi juxta Authorem Appendicis, gratia ab ipso asserta multis sub finem vitæ denegetur, non ideo Deus illos hortatur ad impossibile: cur non eodem modo ipse loquitur de sanis? 30

§. 6. Quomodo Deus eis quibus deest auxilium complete sufficiens, non precipiat impossibilia? 32

CAPUT IV.

An in eo sit contradictio, quod orandum & laborandum sit pro gratia verae conversionis, & tamen non oretur aut laboretur sicut oportet, nisi ex gratia? Item an inde sequatur progressus in infinitum? 34

§. 1. Pre-

ET PARAGRAPHORUM.

- §. 1. Preces aliàquè pietatis exercitia quibus conversio impetratur, non habentur nisi ex gratiâ. 35
- §. 2. Non omnis inchoata conversio sive conversionis initium cum Sacramento ad justificationem sufficit. 37
- §. 3. Quid agendum peccatori qui à Deo accepit conversionis initium; sed necdum ipsum complementum. 40
- §. 4. Conversio instanter petenda est. 43
- §. 5. Etiam justis necessaria ipsis gratia est imploranda. 44
- §. 6. Concluditur Dei gratiam præcipuè à peccatoribus debere implorari. 46
- §. 7. Obiectio quædam Authoris Appendicis non ferenda. 48

C A P U T V.

An qui dicit instanter orandum pro dono penitentiæ, indignè loquatur de bonitate Dei, & aperiat peccatoribus viam ad diffidentiam & desperationem, eosque precipitet in labyrinthum perpetuæ incertitudinis? 52

- §. 1. Qualiter de bonitate Dei loquendum? ibid.
- §. 2. Non obstat bonitati divinæ quod peccatores & præcipuè inveterati non sint securi, quòd Deus illos postea convertet. 54
- §. 3. Ad bonitatem Dei spectat ut contemptores Dei stannantur, dum se convertere volunt, diutius cum suis concupiscentiis luctari. 56
- §. 4. Doctrina Manuductionis docens pro conversione instanter orandum, desperationem impedit potiùs, quàm eam suscitet. 57
- §. 5. Doctrina Appendicis multos ad desperationem adigit. 59
- §. 6. Rursus ostenditur quòd doctrina Manuductionis desperationem arceat ibid.
- §. 7. Idipsum ampliùs confirmatur. 61
- §. 8. Manuductio non conjicit homines in labyrinthum perpetuæ incertitudinis. 63

§. 9. Quàm

aliquibus
19
Evan-
20
aliis di-
rentibus,
uitur pro
22
tori sem-
2
ando ne-
24
ppropin-
ppendicis
25
i est im-
26
n omni-
28
unc sen-
si Deus
semper
29
ab ipso
non ideo
eodem
30
comple-
32
andum
oretur
tem an
34
Pre-

INDEX CAPITUM.

- §. 9. Quàm noxia securitas quæ falso datur incipientibus converti. 64

CAPUT VI.

Vtrum attenta & devota recitatio oratiuncule continentis actum contritionis, reddat Confessarium & penitentem sufficienter certum de contritione ut detur absolutio? 65

- §. 1. Non omnes, qui formulas contritionem significantes, cum desiderio contritionis legunt, idcirco habent contritionem. 66

§. 2. Neque omnes qui pio compunctionis affectu formulas istas legunt, propterea habent eam quam oportet, penitentiam & conversionem. 67

§. 3. Non sufficit ejusmodi legisse formulas, sed ad alia ulterius progrediendum. 70

§. 4. Nec sufficit ejusmodi formulas etiam cum sensibili devotione, imò & cum lacrymis legisse, neque talis sensibilis devotio semper à Deo est. 71

§. 5. Quædam dulcedo à Deo datur: & quo sine? 73

§. 6. Etiam adhuc malis ista dulcedinis gratia subinde à Deo conceditur. 74

§. 7. Tragædiæ sensibiles affectus excitant, & quid hinc colligatur contra doctrinam quæ hinc oppugnatur. 76

§. 8. Immeritò proinde Appendix exclamat contra Manuductionem, docentem: quòd recitatio vivax prædictarum formularum non sufficiat, ut peccator censeatur conversus. 78

§. 9. Ineptè Appendix hinc objicit illud: Facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam. 79

CAPUT VII.

Vtrum quando dicitur conversionem peccatoris esse tam difficilem, hoc sit dumtaxat intelligendum de conversione voluntatis ejus, quando est obstinatus? 80

§. 1. Quid obstinatio, & cur obstinati difficulter convertantur? 81

§. 2. Non soli obstinati difficulter convertuntur. 83

ET PARAGRAPHORUM.

CAPUT VIII.

*Vtrum aequè facile quis sit dispositus, ut absolvatur, si-
ve tantùm habeat peccata venialia, si ve etiam multa
mortalia, praesertim consuetudine inveterata?* 90

§. 1. *De venialibus facilior est penitentia.* 92

§. 2. *Non omnia venialia in hac vita cavere possumus* 94

§. 3. *Venialium citius quàm mortalium remissio obti-
netur.* ibid.

§. 4. *Pro quorundam venialium penitentia impetranda,
laborum & precum instantiâ opus est.* 97

CAPUT IX.

*Vtrum aequè facile ad penitentiam convertatur is qui se-
pe relabitur, atque inveteratam mortaliter peccandi
habet consuetudinem, ac ille qui semel dumtaxat est
lapsus?* 98

§. 1. *Post peccatum saepius commissum difficilior est cen-
versio.* 102

§. 2. *Perperam adversus hæc allegatur in Appendice
auctoritas S. Gregorii.* 104

CAPUT X.

*Quid circa traditam hactenus de Conversione peccatoris
Doctrinam senserit S. Ioannes Chrysothomus.* 106

§. 1. *Iuxta S. Chrysothomum peccati jugum difficulter
excutitur.* 107

§. 2. *Iuxta S. Chrysothomum, diaboli jugo saepius con-
sentiendo, fit ipse quasi intolerabilis.* 108

§. 3. *Iuxta S. Chrysothomum flagitiosorum conversio
tempus requirit.* 109

§. 4. *Iuxta S. Chrysothomum non solis obstinatis dif-
ficilis est conversio.* 110

§. 5. *Iuxta S. Chrysothomum, Pœnitentia est unum de
perfectis donis à Patre luminum descendentibus.* ibid.

§. 6. *Iux-*

INDEX CAPITUM

- §. 6. *Iuxta S. Chrysoſthomum, Pœnitentia à Deo precibus eſt impetranda.* 111
- §. 7. *Iuxta S. Chryſoſthomum, non omnis qui peccatum ſuum agnoſcit & confitetur, eſt converſus.* 112
- §. 8. *Iuxta S. Chryſoſthomum graviorum delictorum pœnitentia conjungenda eſt continentia.* 113
- §. 9. *Vt converſis Deus peccata remittat, non opus eſt tempore.* 114
- §. 10. *Quæſtio hic non eſt an tempore opus ſit ut converſis Deus peccata remittat: ſed an brevi tempore converſio peragi ſoleat? ſive an Deus illam, conſuetudinariis præcipue, tam citò dare ſoleat?* 116

CAPUT XI.

- Verum ad ſufficientem converſionem neceſſarium ſit vitioſos habitus malè vivendo comparatos, ceteraſque peccatorum reliquias jam eſſe excluſas?* 118
- §. 1. *Recenteſ converſis præ aliis peccatorum illecebra ſunt periculoſa.* 121
- §. 2. *Recenteſ converſis quadam ſunt peccati occaſio qua non aliis.* 123
- §. 3. *Non levi ſtudio, nec parvo conatuſ recenteſ converſis opus eſt.* 125
- §. 4. *Immeritò culpatur Manuſductio, quòd à recenteſ converſis exigat, ut deſinant commodè & delicioſè vivere.* 127
- §. 5. *Appendix recenteſ converſis præbet fomentum ignavia, eoſque relabendi periculis vitæ exponit.* 129
- §. 6. *Malè urget Appendix quod hæc doctrina nata ſit homines in deſperationem præcipitare.* 130
- §. 7. *Obſervantia mandatorum Dei multa exigat.* 132
- §. 8. *Peccatori lapſo tria ſunt neceſſaria; ſcilicet pœnitentia, correctio, & ſollicitudo.* 133

CAPUT XII.

Verum hæc deo ſibi conveniant: Deus quolibet momento paratuoſ

ET PARAGRAPHORUM.

paratus est peccatorem in gratiam suscipere: & tamen regulariter inveteratus peccator non solet in momento, seu brevissimo tempore ad veram conversionem sufficienter disponi? 134

§. 1. Quo sensu Deus Gratia sua adiutorium ad Conversionem necessarium paratus est cuilibet exhibere. 136.

§. 2. Paucos quosdam Deus extraordinario modo prevenit. 137

§. 3. Communiter non unius momenti opus est, aut levis laboris conversio peccatoris, precipue inveterati. 139

CAPUT XIII.

An in his sit aperta contradictio: in hac vita nunquam est clausum ostium penitentiae, nec unquam cessat relabendi periculum: & tamen continuus frequensque relapsus sapissime signum est insufficientis prioris conversionis? 141

§. 1. Primus gradus recidivorum qui non sunt conversi. 142

§. 2. Secundus gradus recidivorum qui non sunt conversi. ibid.

§. 3. Tertius gradus recidivorum non conversorum. 143

§. 4. In quo consistat plena seu absoluta voluntas ad conversionem necessaria. 144

§. 5. Vera sive plena conversio suos recipit gradus. 145

§. 6. Conversorum infirmi gradus sunt in majori relabendi periculo. 147

§. 7. Verè conversi, etsi inferioris gradus, non tam facile reincidunt quàm non verè conversi. 151

§. 8. Frequens relapsus conversionem ut minus valde reddit suspectam. 154

CAPUT XIV.

An & in quibus sit Penitenti tam contra se, quàm pro se credendum? 161

§. 1. Dis-

INDEX CAPITUM

- §. 1. *Discrimen inter forum Penitentiae & alia Tribu-
nalia.* 162
- §. 2. *Nec omnium Penitentium, & præcipuè non in om-
nibus rebus, eorum est equalis auctoritas.* 163
- §. 3. *Non in omnibus credendum est Penitentibus dum
contra se loquuntur, ac proinde non mirum quòd dum
pro se loquuntur, non semper illis sit credendum.* 164
- §. 4. *Experientiâ constat plurimum nocere Penitentibus,
quòd Confessarii ergà illos sint nimis creduli.* 166
- §. 5. *Discrimen inter forum penitentiae, & alia Tribuna-
lia.* 173
- §. 6. *Licet aliquando ad cautelam in dubio pejorem par-
tem supponere.* 174

CAPUT XV.

*Vtrum in administratione Sacramenti Penitentiae, etiam
seclusâ necessitate, liceat uti materiâ dubiâ, aut solum
probabili?* 176

- §. 1. *Distinctio inter materiam sensibilem & insensibi-
lem non probat intentum Appendicis.* 177
- §. 2. *Distinctio inter dubium juris & dubium facti ni-
hil facit ad hanc rem.* 179
- §. 3. *Valde temerarium (si tamen hoc fieri potest) est
assentiri uni contradictoriarum, dum altera est aequè
probabilis ac ipsa.* 184
- §. 4. *Cordis dispositio etsi interna sit, sæpè tamen per si-
gna externa & effectus dignosci potest.* 187
- §. 5. *Non requiritur circa penitentis dispositionem illa
certitudo quæ communiter necessaria est, dum materia
est sensibilis.* 189
- §. 6. *Ex dictis patet quæ sit illa moralis certitudo quæ in
hac materia exigitur?* 191
- §. 7. *Haecenus dicta intelliguntur justâ necessitate ex-
ceptâ.* 193

CAPUT XVI.

*An juxta Decretum Alexandri VII. in administra-
tione*

ET PARAGRAPHORUM.

tione Sacramenti Penitentiae Confessarius contentus esse debeat attritione, sine omni Dei propter se dilectione concepta? 194

§. 1. *Variis SS. PP. testimoniis probatur necessitas dilectionis Dei ad justificationem.* 198

§. 2. *Ex ipsa Philosophia probatur, quòd solus pene timor hic non sufficiat.* 201

§. 3. *Duo amores duo sunt fontes ex quibus omnis nostra affectio derivatur.* 205

§. 4. *In quo S. Augustinus & alii contra Pelagianos precipuè vim fecerunt.* 208

§. 5. *Iulianus admittebat externa auxilia esse à Deo, sed non charitatem sine qua nullius est bona voluntas.* 210

§. 6. *Sine Dei dilectione nihil fit quod ad veram pietatem pertineat.* 214

§. 7. *Quid agendum in praxi, dum disputatio de Attritione solo metu adhuc est indecisa?* 217

CAPUT XVII.

Utrum Confessarius interrogare possit de consuetudine, & an hic teneatur respondere. 221

CAPUT XVIII.

Utrum Sacramentalis Absolutionis dilatio Penitenti, cujus confessione factâ moraliter certò non constat indispositio, sit injuriosa? 227

§. 1. *An penitenti ritè converso possit quandoque differri absolutio?* 228

CAPUT XIX.

An huic Sacramentalis absolutionis dilationi aliquid officiat locus Matthæi cap. 18. 234

§. 1. *Quâ ratione Dei misericordia ergà peccatores sit adeo magna.* 237

CAPUT XX.

An rectè faciant, qui peccatoribus misericorditer, ut ajunt, condescendentes pro peccatis mortalibus levissimas imponunt penitentias? 241

§. 1. *Non*

ia Tribu-

162

on in om-

163

ibus dum

quòd dum

m. 164

isentibus,

166

Tribuna-

173

orem par-

174

ie, etiam

aut solium

176

insensibi-

177

n facti ni-

179

otest) est

ra est aequè

184

nen per si-

187

ionem illa

m materia

189

udo que in

191

ssitate ex-

193

ministra-

tionè

INDEX CAPIT. ET PARAGR.

- §. 1. *Non modica satisfactio pro mortalibus peccatis requisita.* 242
- §. 2. *Agris & moribundis non imponenda magna penitentia.* 246
- §. 3. *Quos post gravia crimina sola voluntatis pertinacia vel ignavia impedit à satisfactione, non ita sunt tractandi ut agri vel moribundi.* 247
- §. 4. *Est tamen etiam aliquo modo penitentium quorundam infirmitati condescendum; quoad penitencias satisfactorias tamen magis, quàm quoad preservativas.* 249
- §. 5. *In ipsis satisfactionibus aliquid sepè miscetur ad preservationem, & pro hac parte illæ penitentia minus admittunt remissionem, quàm si forent mere satisfactorie.* 251
- §. 6. *Penitentia preservativa certius servantur, dum precepto imponuntur quàm dum consilio tantum suggeruntur.* 253
- §. 7. *Admodum suspecta est conversio quorundam rationabiles satisfactiones recusantium.* 254
- §. 8. *Quæ olim vocabatur penitentia parva, jam vocaretur maxima: ista enim sonant comparative ad morem assuetum aut ab aliis practicum.* 257
- §. 9. *Quomodo intelligendum, quòd melius sit excedere in misericordia, quàm in rigore.* 259

